

Sygn. akt II Ka 760/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2019 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agata Polkowska

przy udziale Prokuratora Arkadiusza Szewczaka

po rozpoznaniu w dniu 25 lutego 2019 r.

sprawy **M. G.**

oskarżonego z art. 178a§ 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 19 września 2018 r. sygn. akt II K 1615/17

wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od M. G. na rzecz Skarbu Państwa 400 złotych tytułem opłaty za II instancję i 20 złotych tytułem wydatków postępowania odwoławczego.

Sygn. akt II Ka 760/18

UZASADNIENIE

M. G. oskarżony był o to, w dniu 22 sierpnia 2017 roku w miejscowości O. w woj. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości (1,76 promila alkoholu we krwi) prowadził pojazd mechaniczny marki M. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym, **tj. o czyn z art. 178a § 1 kk**

Sąd Rejonowy w Siedlcach wyrokiem z dnia 19 września 2018r. orzekł:

I. oskarżonego M. G. uznał za winnego dokonania zarzucanego czynu i za czyn ten na podstawie art. 178 a § 1 kk wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 200 (dwieście) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 20 (dwadzieścia) złotych;

II. na podstawie art. 42 § 2 kk orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat;

III. na podstawie art. 43 § 3 kk zobowiązał oskarżonego do zwrotu prawa jazdy właściwemu miejscowo Wydziałowi Komunikacji;

IV. na podstawie art. 43a § 2 kk orzekł od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 5.000 (pięć tysięcy) złotych;

V. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 400 złotych tytułem opłaty oraz kwotę 216,71 złotych tytułem zwrotu wydatków.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego. Wyrokowi zarzucił:

1) obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku tj.:

a) art. 7 kpk przez dokonanie wadliwej oceny materiału dowodowego dokonanej z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, wyrażającej się w kompletnie dowolnej i wybiórczej ocenie zeznań świadków,

b) art. 4 kpk i art. 410 kpk przez oparcie orzeczenia o winie oskarżonego tylko na dowodach obciążających i pominięciu materiału dowodowego w zakresie, w jakim przemawia na korzyść oskarżonego,

2) błąd w ustaleniach faktycznych, będący wynikiem mającej wpływ na treść orzeczenia obrazę w/w przepisów postępowania polegający na bezpodstawnym przyjęciu, że oskarżony M. G. 22 sierpnia 2017 roku w miejscowości O. w woj. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości prowadził pojazd mechaniczny marki M. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym.

Podnosząc te zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego M. G..

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy nie jest zasadna i na uwzględnienie nie zasługuje. Przepis art. 7 kpk nakłada na sąd orzekający nie tylko prawo, ale wręcz obowiązek dokonania kompletnej oceny materiału dowodowego zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Apelujący zarzucając sądowi niepoprawność tego stanowiska winien przedstawić argumenty ten pogląd uzasadniające. Tymczasem lektura uzasadnienia apelacji, argumentów takich nie przedstawia bądź przedstawia je w sposób wybiórczy ewentualnie pomija. Zauważyć należy, że w sprawie są dwie grupy dowodów, a mianowicie: wyjaśnienia oskarżonego i wspierające je zeznania świadków R. S., R. K. i M. S. oraz druga grupa to świadkowie G. M., P. J. i M. K.. Sąd I instancji uznał za wiarygodną drugą grupę dowodów i swoje stanowisko w tym zakresie obszernie uzasadnił. Stwierdził, że podstawą ustaleń faktycznych uczynił przede wszystkim zeznania świadków G. M. i P. J., bowiem zeznawali w sposób szczerzy, spójny i obiektywny, a nadto nie są osobami zainteresowanymi wynikiem procesu. Nie znali wcześniej oskarżonego, a zatrzymali się na drodze, by świadczyć pomoc osobom poszkodowanym, ponieważ we wstecznym lusterku G. M. zauważył, że samochód traci tor ruchu. Obaj świadkowie byli przypadkowymi osobami w przeciwieństwie do pierwszej grupy dowodów. Świadkowie R. S., R. K. i M. S. podtrzymywali linię obrony oskarżonego twierdząc, że to nie oskarżony, a świadek S. prowadził pojazd M. (...). Sąd uznał, że zeznania tych świadków nie są wiarygodne, bowiem nie korespondują ze sobą, zawierają sprzeczności, nadto między świadkami a oskarżonym istnieją takie więzy koleżeństwa, które powodują chęć uchronienia M. G. przed odpowiedzialnością karną nawet za cenę mówienia nieprawdy przed sądem. Podkreślić również należy, że zeznania G. M. i P. J. potwierdził policjant M. K., co do którego prawdziwości zeznań nie było żadnych zastrzeżeń. Drobne rozbieżności, na które zwraca uwagę obrońca, a sprowadzające się do tego, czy świadkowie podeszli do pojazdu oskarżonego, czy też do niego podjechali, nie mają znaczenia dla pozytywnej oceny tych zeznań. Dlatego, akceptując stanowisko Sądu I instancji, stwierdzić należy, że okoliczności podniesione przez obrońcę M. G. w omawianym środku odwoławczym w ramach zarzutów wywiedzionych na podstawie art. 438 pkt 2 kpk, stanowią jedynie pożądany przez oskarżonego głos polemiczny, nie mogący wzruszyć prawidłowych ustaleń Sądu Rejonowego. Skoro ustalenia faktyczne poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej i zgodna jest z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, chociaż nie satysfakcjonuje skarżącego, to ustalenia takie nie wykraczają poza ramy swobodnej oceny dowodów i zasługują na akceptację, co oznacza, że również

podniesiony w pkt II apelacji zarzut oparty o podstawę odwoławczą z art. 438 pkt 3 kpk, musiał zostać oceniony jako chybiony. Z treści tego zarzutu wynika, że jest on immanentnie związany z zarzutem naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisów postępowania i jest pochodną odmiennej oceny dowodów, dokonanej przez skarżącego w wywiedzionym środku odwoławczym.

Sąd Okręgowy nie podziela w żadnej części oceny dowodów zaprezentowanej przez autora apelacji, a także wskazanej w stanowisku adw. B. O.. Sąd Okręgowy podzielił natomiast przedstawioną w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku argumentację i uznał, że ustalony przez Sąd meriti stan faktyczny w pełni uprawniał do uznania winy oskarżonego w takim zakresie, w jakim orzekł to Sąd Rejonowy.

Z tych względów, na podstawie art.437§1 kpk, art.627 kpk w zw. z art.636§1kpk Sąd Okręgowy orzekł, jak w wyroku.